

Sygn. akt IV CZ 17/09

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie ze skargi R.P. o stwierdzenie niezgodności
z prawem wyroków Sądu Rejonowego w T.
w sprawach: [...] później [...],
z powództwa R.P.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości przy ulicy S. 21 w T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 marca 2009 r.,
na skutek zażalenia powoda
na postanowienie Sądu Okręgowego w T.
z dnia 28 listopada 2008 r., sygn. akt [...],

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Powód R.P. wniósł sporządzoną osobiście skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroków Sądu Rejonowego w T. wydanych w sprawach:[...]. Postanowieniem z dnia 28 listopada 2008 r. Sąd Okręgowy w T. skargę powoda odrzucił.

Od powyższego postanowienia powód R.P. wniósł osobiście sporządzone zażalenie do Sądu Apelacyjnego, które to zażalenie Sąd ten przekazał Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W postępowaniu przed Sądem Najwyższym – zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. – obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji.

Przepisu przytoczonego paragrafu pierwszego nie stosuje się w postępowaniu o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego oraz gdy stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz, albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. Przepisu przytoczonego paragrafu pierwszego nie stosuje się także wtedy, gdy zastępstwo procesowe Skarbu Państwa jest wykonywane przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa.

Z powołanego przepisu wynika, że przed Sądem Najwyższym obowiązuje przymus adwokacko-radcowski, co oznacza, że strony mogą występować w tym postępowaniu tylko reprezentowane przez adwokata lub radcę prawnego, chyba że zachodzą wyjątki przewidziane w art. 87¹ § 2 i 3 k.p.c. Obowiązek zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji.

Bezspornym w rozpoznawanej sprawie jest, że powód wniósł osobiście zażalenie od zaskarżonego postanowienia oraz nie posiada on zdolności do samodzielnego dokonania tej czynności procesowej. Powód nie należy bowiem do

żadnej kategorii osób wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c. Wniesione przez niego zażalenie podlega zatem odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 373 k.p.c.).